

[Finansministeren.]

som betyder, at vi slækker på finanspolitikken. Så kan man være uenig om de forskellige dele, men at slække finanspolitikken nu vil absolut ikke være en sagligt rigtig politik.

Vi er altså klar til at se på tingene. Det har været nævnt fra alle sider, at benzin- og motorafgiftsforhøjelserne var noget af det, der måske generede mest. Jeg er parat til at se på, om vi enten kan ændre lidt på fordelingen eller på satserne. Skulle det virkelig være sådan, at der er disse lyse hoveder i skatteudvalget, der kan finde på noget helt nyt og dejligt, så vil vi også være meget vægne over for det.

Jeg kan sige med det samme for benzin- og motorbeskatningens vedkommende, hvor der blev spurgt — jeg tror, det var af hr. Enggaard — om rutebilerne, at det spørgsmål indgår allerede i finansministeriets og tolddepartementets overvejelser. Vi har det altså ikke med her i buketten, men vi har faktisk et forslag under udarbejdelse i den retning, som hr. Enggaard var inde på, for at lette situationen for rutebilerne, der har nogle særlige problemer. Der vil komme forslag om det, og vi kan da også fremskynde det, sådan at det kan komme som et ændringsforslag i forbindelse med det foreliggende. Der er ikke noget af det, der koster de mange penge, det er 15-16 mill. kr., og det skal formentlig alligevel gennemføres. Jeg tror, der vil være tilslutning til det i hele folketinget.

Jeg vil gerne sige til hr. Poul Schlüter, at jeg synes, de konservative dog har et vist ansvar for det, der sker her — når man nu beklager sig sådan over, at EF-debatten bliver forstyrret af en økonomisk debat af den karakter, vi nu får, fordi vi har lagt afgiftsforslagene frem. Det er jo ganske rigtigt, som hr. Poul Schlüter sagde, da han citerede mig, at jeg i juli måned sagde, at regeringen ingen planer havde om forhøjelse hverken af indkomstskatterne eller af forbrugsbeskatningen. Jeg tror nu nok, jeg sagde momsens, men jeg så godt, at en avis skrev forbrugsbeskatningen. Men all right, det var vores hensigt, og jeg mener i og for sig også, det var rimeligt af regeringen at have denne hensigt, for det ville være en præstation i sig selv. Hr. Poul Schlüter ikke mindst har jo fremhævet de stærke stignin-

ger, der har været i udgifterne — det skal jeg slet ikke komme ind på, det vil økonomiministeren tage sig af — men så må det også være lidt af en bedrift, at regeringen trods alt kan møde frem og sige: vi foreslår uændret udskrivningsprocent. Vi skal altså ikke have højere skatter, selv om oppositionen påstår, at vi har gennemført nogle udgiftkrævende reformer, hvad vi også har. Vi har gennemført nogle udgiftkrævende reformer, men vi kommer alligevel ikke og foreslår, at udskrivningsprocenten skal sættes op. Det synes jeg nok man kunne få en lille smule anerkendelse for.

Jeg er gået videre i min fremsættelsestale og har sagt, at budgettet, som det nu foreligger for os, viser, at vi ikke alene kunne møde her i folketinget med forslag om uændret udskrivningsprocent, men at vi også kunne kompensere for $\frac{3}{4}$ pct. forhøjelsen for det særlige statslige bidrag til dagpengefonden; det er jo situationen. Det vil altså sige, at staten, budgetministeren, regeringen har klaret sin del af problemerne.

Hr. Poul Schlüter har jo i Berlingske Tidende for ikke ret længe siden sagt, at det, man måtte forlange af regeringen, var, at den gennemførte en skattepolitik således, at set i sammenhæng med kommunernes skattepolitik folk med uændrede indkomster også fik uændret skat. Det synes jeg hr. Poul Schlüter og det konservative folkeparti skulle tænke en lille smule på i dag, for det er nemlig det, regeringen har opfyldt, og endda lidt mere.

Men selvfølgelig har man slået agitationen i stykker, altså den konservative skatteagitation, som nu rigtig skulle i gang her begyndende i sommer og op til september-samlingen, for ingen af de andre partier, hverken venstre, radikale, SF eller socialdemokratiet, har bevæget sig særlig meget ind på det område. Men da jeg som sagt i juli måned havde meddelt, at vi efter samtale med statsministeren ikke regnede med, at vi kom med forslag om højere udskrivningsprocent, ja, så vendte hele den konservative agitation, nu skulle vi pludselig nedsætte den, nu skulle vi pludselig ikke alene ikke lade statsskatten stige, men nu skulle vi komme med en statsskat, der fuldt ud kompenserede for den stigning i kommuneskatterne, som — dette være sagt samtidig — VKR jo har et væsentligt ansvar for, for det